

Lidt om Fru Edgren.

Aldrig var nogen mere ubetinget forudbestemt til at blive, hvad hun er, end Fru Edgren.

Naturen har givet hende alt, strøet sine rige Gaver over hende, sørget godt for hende paa alle Maader og lunet det saa varmt om hende, nu da hun har naaet sit Talents fulde Mid-dagshøjde, at der er al Grund til at tro, at hun fremdeles maa kunne udfolde en lykkelig Virksomhed.

Naturen — denne den mest lunefulde af Giverinder —, Naturen skænkede hende tidlig Talentet og Bevidstheden om sit Talent. Ved otte Aars Alderen skrev hun de nydeligste smaa Fortællinger, alle med en vis smidig Formelegance, som røbede en ualmindelig Modenhed af et saa ungt Væsen.

Forsynet havde hensat hende i et Hjem, hvis aandelige Jordbund var den heldigst mulige, og hvor hver Dag var i høj Grad vækkende og befrugtende for hendes Udvikling.

Man kjender i Sverige godt Navnet Leffler. De begavede Mænd, som bære dette Navn, have givet det en Klang af Aands-aristokrati, som lyder fornemmere end de fleste vaabenprydedes, og det vilde ikke være ganske uantageligt, at Fru Edgren nok er lidt stolt over, efter sin Mands Navn at kunne tilføje sit eget.

Faderen var Rektor i Katrina Realskole. Han var en stræng og maaske haard Mand, hans Elever have endnu den Dag i Dag nogle mørke Skolehistorier at fortælle om den store Lærer.

Ikke alle elskede ham, men der findes vistnok desuagtet ikke en, som ikke har samme høje Tanke om hans Dygtighed, Lærdom og udmærkede Lærereenergi.

Des værre satte hans Nervesygdom altfor snart en Stopper for hans Arbejde, og Mindet om den elskede Faders Lidelser hører til Fru Edgrens mørkeste; — Livet i Hjemmet de sidste Aar under Faderens Sygdom er muligvis den eneste Skygge, som til den Dag i Dag af Fru Edgrens Venner anses for at have formørket hendes ellers saa lyse Ungdomsdage. — — At en saadan Periode af Sorg blev vækkende for hende, er naturligt nok, — den har lært hende bedre at forstaa andres Lidelser, at føle Smerte, og at kjende Medlidenheden.